

РЕШЕНИЕ

№ 200

гр. Русе, 21.02.2024 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

РАЙОНЕН СЪД – РУСЕ, I ГРАЖДАНСКИ СЪСТАВ, в публично заседание на двадесет и трети януари през две хиляди двадесет и четвърта година в следния състав:

Председател: н* М. Александрова

при участието на секретаря Борянка Г. Тончева
в присъствието на прокурора П. Сл. С.
като разглежда докладваното от н* М. Александрова Гражданско дело № 20234520100910 по описа за 2023 година

като разглежда докладваното от съдията гр.д. 910 по описа за 2023 год., за да се произнесе, взе предвид следното:

Предявени са обективно съединени искове с правно основание чл. 2, т. 1 от ЗОДОВ от И. И. З. против Прокуратурата на Република България.

Ищецът твърди че е била обвинена от РРП за престъпление по чл.182, ал. 1 от НК за това, че на 28.01.2018 г. в гр. Русе, като родител оставила лица, намиращи се под родителски грижи, а именно децата си н* К.ова Т.а, родена на 25.06.2000 г., и* К.ова Т.а, родена на 19.09.2003 г., м* К.ова Т.а, родена на 17.01.2008 г., к* К.ов Т., роден на 14.08.2009 г., м. К.ова Т.а, родена на 08.08.2010 г., в* К.ов Т., роден на 01.08.2012 г., б* К.ов Т., роден на 01.08.2012 г., н* К.ов Т., род. на 16.08.2013 г., м* К.ов Т., роден на 04.09.2014 г., н** К.ова Т.а, родена на 12.12.2015 г. без надзор и достатъчна грижа и с това създала опасност за тяхното физическо развитие.

Производството по делото по глава XXVIII от НПК и образувано по внесено в съда постановление за освобождаване от наказателна отговорност с налагане на административно наказание по отношение на обвиняемата З., българска гражданка, неосъждана.

По делото подсъдимата се явила лично и с адвоката си и пледирала, че е невиновна.

Ищецът твърди, че с Присъда от 17.11.2020 г. по НАХД № 1712/ 2020 г. по описана РРС била призната за невиновна по повдигнатото ѝ обвинение, тъй като не е осъществила състава на престъплението по чл. 182, ал. 1 от НК, както от обективна, така и от субективна страна. Срещу присъдата бил подаден протест от РРП на основание чл. 378, ал. 5 от НПК. В съдебно заседание ищецът се явявала лично и със защитник. С Решение № 49 от 28.04.2021 г. по АНД № 20214500600071 присъдата на РРС била потвърдена от РОС.

При преценка дейността на обвиняемата съдът приел, че на процесната дата З. не е оставила децата нито без надзор, нито без достатъчна грижа - същата е приготвяла храна за всички деца и в къщата е работела печка

на дърва, предвид зимния сезон, с което тя поне в минимален стандарт е изпълнявала родителските си задължения към своите деца. Също не може да бъде пренебрегнат големия брой деца, които са били в къщата в часовете непосредствено преди пожара, като тя е упражнявала непосредствен надзор върху двете най- уязвими от тях с оглед възрастта им, което е най- логично и естествено от житейска гледна точка. Да се иска от нея при такъв брой деца, които към момента на пожара са се намирали в къщата, да упражнява непосредствен надзор буквално във всеки възможен миг по отношение на абсолютно всички, е житейски невъзможно, включително и по причини, че при отглеждането и възпитанието на децата очевидно тя не е разчитала на помощта на свои роднини, които в известна степен биха я облекчили в тази дейност. Практическо измерение на това би било всички деца да стоят само в едно помещение, и то в което се намира и тя, и то постоянно, което също от житейска гледна точка би било абсурдно, най- малко пълната ефективност на подобна мярка изисквала то да е постоянно заключено.

Съдът е приел, че от събраните по делото доказателства по никакъв начин не може да се направи извод, че обвиняемата е знаела или дори допускала в някаква минимална степен, че някое от децата са разполагали с източник на огън като кибрит или запалка. В този смисъл съдът правилно е приел, че не съществува причинно- следствена връзка между бездействие на обвиняемата и предизвикания пожар. Противното би означало от нея да се изисква обективно невъзможно поведение - във всеки един миг, без чужда помощ от пълнолетен човек да не изпуска от поглед 10 деца, което би означавало тя да не се занимава с абсолютно нищо друго, освен наблюдение. Същата е реагирала максимално адекватно, незабавно организирайки извеждането на всички деца на двора на къщата и обаждайки се на ЕЕН 112 с цел да съобщи за пожара. Именно това в максимална степен е способствало да не се достигне до причиняването на никакви други вредни последици по отношение на живота и здравето на децата.

Въззивният съд изцяло споделил извода на районния съд, че липсва и субективна съставомерност на деянието, тъй като от субективна страна престъплението, в което била обвинена З. следва да бъде умишлено, като са възможни и двете форми на умишъл - пряк и евентуален. От събраните по делото доказателства безспорно се установявало, че тя нито е искала, нито е допускала настъпването на пожара, включително да се е отнасяла безразлично към настъпването му. В случая изцяло липсва интелектуална страна на умишъла и при двата му вида и то по отношение на двата му кумулативни елемента - предвиждане на общественоопасните последици и формиране на съзнание за общественоопасния характер на деянието. В случая интелектуалната страна на умишъла, доколкото престъплението в което е обвинена, е на поставяне в опасност, е следвало да обхваща представите, че неминуемо и доколкото трите деца не са в стаята, в която тя готви, ще се сдобият с кибрит/запалка, ще предизвикат пожар и след възникването му ще премълчават това обстоятелство, което би дало възможност на пожара да се разпространи до неуправляеми размери. Този извод следвал и от това, че единствената печка, която е горяла в къщата непосредствено преди пожара, е била в стаята където е била З., т.е. другата налична печка в другата сган не е работела, съответно тя не е била потенциално възможен източник на огън за децата. Липсата на подобни представи, включително и по отношение на причинно- следствения процес е обективно невъзможна, защото тя към момента на възникването му е полагала конкретна грижа за всички деца, приготвяйки им храна, а също и под неин непосредствен надзор са били двете най- малки деца, които с оглед възрастта си очевидно са се нуждаели в максимална степен от нейното непрекъснато внимание и грижа.

Наказателното производство срещу ищеца се водило по ДП № 247/2018 г. по описа на ОД МВР- Русе, прокурорска преписка № 664/2018 г. по описа на РП - Русе, като е образувано на 29.01.2018 г. по реда на чл. 212, ал. 2 вр. чл. 23, ал. 2 от НПК. Разследването е провеждано с оглед извършено престъпление по чл. 331, вр. чл. 330, ал. 1 от НК. И. З. била привлечена като обвиняема на 03.06.2020 г. за извършено престъпление по чл. 182, ал. 1 от

НК. По отношение на същата не е била вземана мярка за неотклонение.

Сочи, че в хода на воденото разследване и съдебно дело тя се явявала лично всеки път. За защитата си ангажирала защитник, често се

срещала с адвоката си и провеждала разговори за организиране на защитата си. Това създавало неудобства за ищеца, която по същото време трябвало да се грижи сама за десет деца, които ходели на училище и детска градина. Бащата работел като международен шофьор и често отсъствал в командировка в страната и в чужбина. Ищецът се почувствала дискомфортно поради факта, че срещу нея се води досъдебно производство, повдигано ѝ било обвинение. Освен това тя се притеснила много и когато разбрала, че я грози наказателна отговорност и глоба, която била непосилна за материалните ѝ възможности, притеснявала се, че ако трябва да я заплаща, няма да има средства за прехраната и отглеждането на децата си. Делото било и с висок негативен емоционален заряд предвид, че касало отношенията ѝ със собствените ѝ деца, това предизвиквало негативни емоции в нея, както и безпокойство, че децата може отново да бъдат отнети от социалните служби и настанени извън семейството. В резултат на воденото разследване ищецът била обект и на чести проверки от социалните служби, които следили всяко нейно действие, давали препоръки, които се налагало стриктно да изпълнява под страх, че може да остане без децата си.

3. била силно притеснена за крайния изход на делото, затова че може да бъде осъдена за престъпление, че това ще се отрази на нейния статус като неосъждана и може да ѝ попречи в търсенето на работа, тъй като в онзи момент тя била безработна. Това изнервило ищеца и довело до притеснения и в семейството ѝ, тъй като всички били притеснени от факта, че тя е била обвиняема и после подсъдима, което продължило две години. В този период тя и семейството ѝ станали обект на обществен и медиен интерес, като постоянно били публикувани статии за развоя на делото, както и били излъчени множество журналистически предавания. Това направило ищеца известна в общественото пространство, без да желае това, по негативен повод, приписано ѝ било престъпление, което не е извършила, което станало повод и за множество коментари на хора, много от тях с негативен оттенък. От създалата се публичност потърпевши били и децата ѝ.

Освен всичко изложено, счита че за подобно престъпление, периодът за наказателно преследване, завършващо с приложение на чл. 78а от НК е бил необосновано завишен, прекомерен, противоречащ на смисъла и духа нормата на НПК за удължаване на срока за разследването и това допълнително създавало траен стрес и дискомфорт у ищеца, която започнала да изпитва депресия, а в определени моменти изпитвала страх и отчаяние от живота си. Ищецът изпитвала и дълбоко омерзение, тъй като тя винаги се е считала за невиновна по това дело.

По делото от защитника ѝ бил представен договор за правна помощ, съгласно който било договорено и изплатено в брой на адвоката възнаграждение за процесуално представителство по АНД в размер на 1000 лева.

На основание чл. 2, ал. 1 т. 3 от ЗОДОВ намира, че ѝ се дължи заплащане на обезщетение за имуществените и неимуществени вреди, причинени от действия на Прокуратурата.

Отговорността на държавата за причинените ѝ неимуществени вреди от незаконни действия на правозащитни органи в лицето на Прокуратурата на Република България се поражда от момента на влизане в сила на оправдателната присъда / в тази насока т. 4 от ТР № 3 от 22.04.2004 г. /, т.е. от влизане в сила на акта, с който се признават за незаконни действията на държавния орган. От този момент държавните органи изпадат в забава и дължат лихва върху размера на присъденото обезщетение, а по силата на чл. 114 ЗЗД започва да тече погасителната давност за реализиране отговорността на държавата.

Присъдата е влязла в законна сила на 28.04.2021 г.

При определяне размера на обезщетението за неимуществени вреди в хипотезите на чл. 2, ал. 1 от ЗОДОВ, счита, че следва да се вземат предвид общите правила на чл. 52 от ЗЗД - обезщетението се определя по справедливост съгласно параграф 1 от ДР на ЗОДОВ и чл. 4 от ЗОДОВ.

Иска от съда да постанови решение, с което на основание чл. 2, ал. 1, т. 3 от ЗОДОВ да осъди Прокуратурата на Република България да ѝ заплати сумата 10 000 лева, представляваща обезщетение за неимуществени вреди, претърпени в резултат на воденото срещу нея наказателно производство по НАХД № 1712/2020 г. по описа на РРС, по което тя била оправдана с влязла в сила присъда, ведно със законната лихва, считано от 28.04.2021 г. до окончателното изплащане на сумата, както и сумата 1 000 лева, дължима на основание чл. 2, ал. 1, т. 3 от ЗОДОВ. Претендира разноски по делото.

Ответникът е дал писмен отговор и е обосновал възраженията си. Счита предявените иски за неоснователни и моли да бъдат отхвърлени, а алтернативно - да бъде присъдено обезщетение в по-нисък размер.

Ответникът в своя отговор оспорва въобще извършването на разход в размер на 1000 лева за адвокатска защита. Оспорва и иска за неимуществени вреди, като счита че претенцията е завишена и не съответства на чл. 52 от ЗЗД, не намира опора в критерия за справедливост и евентуално на претърпените неимуществени вреди от повдигнатото обвинение.

Съдът, като прецени представените по делото доказателства, приема за установено следното от фактическа страна:

Не се спори между страните и се установява от приложеното към делото НАХД № 1712/2020 год., че ищецът е била обвинена от РРП за престъпление по чл. 182, ал. 1 от НК за това, че на 28.01.2018 г. в гр. Русе, като родител оставила лица, намиращи се под родителски грижи, а именно децата си н* К.ова Т.а, родена на 25.06.2000 г., и* К.ова Т.а, родена на 19.09.2003 г., м* К.ова Т.а, родена на 17.01.2008 г., к* К.ов Т., роден на 14.08.2009 г., м. К.ова Т.а, родена на 08.08.2010 г., в* К.ов Т., роден на 01.08.2012 г., б* К.ов Т., роден на 01.08.2012 г., н* К.ов Т., род. на 16.08.2013 г., м* К.ов Т., роден на 04.09.2014 г., н** К.ова Т.а, родена на 12.12.2015 г. без надзор и достатъчна грижа и с това създала опасност за тяхното физическо развитие.

Наказателното производство срещу ищеца е водено по ДП № 247/2018 г. по описа на ОД МВР- Русе, прокурорска преписка № 664/2018 г. по описа на РП - Русе, като е образувано на 29.01.2018 г. по реда на чл. 212, ал. 2 вр. чл. 23, ал. 2 от НПК. Разследването е провеждано с оглед извършено престъпление по чл. 331, вр. чл. 330, ал. 1 от НК. И. 3. е привлечена като обвиняема на 03.06.2020 г. за извършено престъпление по чл. 182, ал. 1 от НК.

По отношение на 3. не е вземана мярка за неотклонение.

Производството по делото е по глава XXVIII от НПК и образувано по внесено в съда постановление за освобождаване от наказателна отговорност с налагане на административно наказание по отношение на обвиняемата.

С Решение № 260210 от 17.11.2020 г. по НАХД № 1712/ 2020 г. по описана РРС ищецът е призната за невиновна по повдигнатото ѝ обвинение, тъй като не е осъществила състава на престъплението по чл. 182, ал. 1 от НК, както от обективна, така и от субективна страна. Срещу присъдата е подаден протест от РРП.

Въззивната инстанция с Решение № 49 от 28.04.2021 г. в производството по ВАНД № 71/2021 год. по описа на РОС е потвърдила решение № 260210/17.10.2020 год., постановено

от РРС. Присъдата е влязла в законна сила на 28.04.2021 г.

В досъдебното производство З. е представлявана от адвокат П. Н. (пълномощно на л. 142 от ДП). В проведените съдебни заседания ищецът се явявала лично и със своя защитник адвокат П. Н.. На лист 32 от ВАНД № 71/2021 год. по описа на РОС се намира Договор за правна защита и съдействие № 69/21.04.2021 год., от който е видно, че И. З. е договорила с адвоката и платила в брой сумата 4 000.00 лева за представителство по въззивното дело. В настоящото производство се претендират 1000.00 лева имуществени вреди за платено адвокатско възнаграждение.

Наказателното производство е продължило от 29.01.2018 г. до 28.04.2021 год., т.е. малко повече от три години. В този период ищецът твърди, че е претърпяла следните неимуществени вреди:

- В хода на воденото разследване и съдебно дело тя се явявала лично всеки път. За защитата си ангажирала защитник, с когото често се срещала и провеждала разговори по организиране на защитата си. Това ѝ създавало неудобства, тъй като в същото време трябвало да се грижи сама за десетте си деца, тъй като бащата често отсъствал от страната, предвид трудовата му ангажираност като международен шофьор. По делото са ангажирани писмени доказателства за явяванията на ищеца в хода на наказателното производство и съдът намира за доказани тези твърдения.

-Ищецът се притеснявала от воденото срещу нея наказателно производство и повдигнатото обвинение, също и когато разбрала, че я грози наказателна отговорност и глоба, която била непосилна за материалните ѝ възможности. Предвид характера на обвинението, вероятността за присъда „лишаване от свобода“ е била нищожна, което би следвало да е разяснено на ищеца от нейния адвокат, а увереността в собствената ѝ невинност, която е изразила пред разследващите и пред съда, не би следвало да води до стрес и страх от несправедлива осъдителна присъда, както се е и случило в крайна сметка. Поради изложеното съдът намира за неоснователно изложеното твърдение за изпитван непрекъснат страх и стрес. Неоснователно е и твърдението, че се притеснявала от евентуална глоба, която нямало да има възможност да плати, тъй като трябвало да се грижи за прехраната на децата си. Както бе посочено по-горе, тя е заплатила адвокатски хонорар в размер на 4000.00 лева, без да изпитва подобно притеснение.

-Ищецът твърди, че изпитвала негативни емоции и безпокойство поради факта, че делото е било с висок негативен емоционален заряд, предвид че касало отношенията ѝ със собствените ѝ деца, като била силно притеснена, че децата може отново да бъдат отнети от социалните и настанени извън семейството. В резултат на воденото разследване тя била обект и на чести проверки от социалните служби, които следели всяко нейно действие, давали препоръки, които се налагало стриктно да изпълнява под страх, че може да остане без децата си. Действително в досъдебното производство се съдържат доказателства за извършени проучвания и наблюдения на семейството. Причина за активната дейност на социалните служби обаче не е единствено процесното наказателно производство. Отдел Закрила на детето при ДСП - Русе е запознато с историята на семейството на З. от 2013 год. във връзка с две от децата - близнаците б* и в* Т.и, когато е проведена социална работа по посока превенция на изоставянето. От съвместното си съжителство И. З. и К. Т. имат общо 13 живородени деца от 12 раждания. Две от децата в семейството са починали: м* К.ов Т., роден на 14.09.2011 год., починал на 15.06.2014 год. след битов инцидент и л* К.ова Т.а, родена на 30.11.2016 год., починала на 14.01.2017 год. С Постановление за привличане на обвиняем от 21.02.2020 год. И. З. е привлечена за обвиняема за престъпление по чл. 122, ал. 1 от НК, чл. 138, ал. 1, пр. 1 от НК и чл. 182, ал. 1 от НК. На същата дата за същото престъпление е привлечен като обвиняем и бащата на децата ѝ К. Т. Т.. С Решение № 129/29.10.2021 год. по в.н.о.х.д. № 432/2021 год. е отменена първоинстанционната

оправдателна присъда № 260044/12.03.2021 год. по НОХД № 1323/2020 год. по отношение на родителите на децата за извършените престъпления и делото е върнато за разглеждане от друг състав на същия съд. С Присъда от 06.12.2023 год. по НОХД № 1855/2022 год. по описа на РРС И. З. е призната за виновна в това, че в условията на независимо съпричиняване с К. Т. Т., причинили по непредпазливост смъртта на детето си л*, настъпила в резултат на хипостатична пневмония, фон хипотрофия, дължаща се на недोхранване или на неподходяща диета и настъпили усложнения от това заболяване – хипотермия, хеморагичен колит, отток на мозъка и размекчение в дясна крайномозъчна хемисфера, като след раждането на детето на 30.11.2016 г. до 14.01.2017 г. системно не полагали достатъчно родителски грижи за починалото дете, не осигурявали на починалото дете достатъчно и подходяща храна и течности, подходящи битови условия за живот и своевременно възможните социални, здравни и медицински услуги и помощ. Присъдата не е влязла в сила.

Установява се от социалния доклад, че след смъртта на детето л* е предприета мярка за закрила на децата извън семейството, по повод на което някои от децата били настанени в приемни семейства, а по-големите – в социална услуга от резидентен тип на територията на гр. Русе. В хода на проведената работа по случаите и след изготвяне на оценка на детските потребности и възможността на родителите да ги задоволяват в периода от март 2017 год. до юли 2017 год., децата са реинтегрирани в биологичното им семейство и спрямо тях са предприети мерки за закрила в семейна среда чрез предоставяне на социални услуги в общността. Със семейството са работили съвместно четири институции и три екипа на доставчици на социални услуги - Център за обществена подкрепа (ЦОП) към Комплекса за социални услуги за деца и семейства (КСУДС) - Русе, ЦОП "Том Сойер" - Русе и Център за работа с деца на улицата (ЦРДУ) към Областен съвет на БЧК – Русе.

Изложеното води до извод, че честите проверки на социалните служби не са били единствено по повод воденото досъдебно производство, предмет на настоящото дело, а и заради предишни трагични случаи в семейството и наличието на данни, че не се полагат адекватни грижи за децата. От смъртта на детето л* до инцидента, при който е изгорял дома им, е изминала само една година. През този кратък период майката едва ли е успяла да преодолее смъртта на детето си.

Ищецът твърди, че в периода на разследването тя и семейството ѝ са станали обект на обществен и медиен интерес, като постоянно били публикувани статии за развоя на делото, както и били излъчени множество журналистически предавания. Това направило ищеца известна в общественото пространство по негативен повод, без да желае това, приписано ѝ било престъпление, което не е извършила, което станало повод за множество коментари на хора, много от тях с негативен оттенък. Действително по делото са предоставени доказателства относно публикувани в пресата статии, но както бе посочено и по-горе, в същия този период се е водело разследване и за смъртта на детето л*, като общественото внимание е било ангажирано и с тази трагедия в семейството. При това положение не може да се направи ясно разграничение относно причината, поради която ищецът е изпитвала твърдяните неимуществени вреди вследствие воденото наказателно производство, завършило с оправдателна присъда по НАХД № 1712/2020 год.

Относно притесненията на ищеца, че евентуалното ѝ осъждане би се отразило на възможността да си намери работа, тъй като в онзи момент тя била безработна, съдът намира, че такова тя не е могла да изпитва, тъй като няма данни по делото З. да е била трудово ангажирана в последните пет години, а и понастоящем. Това би било обективно невъзможно в скоро време, предвид множеството деца, с чието отглеждане е ангажирана единствено тя. Както е установено в наказателното производство, майката не е била подпомагана от роднини или близки в грижите за децата, а бащата е ангажиран с осигуряване прехраната на семейството. Дори и децата да посещават училище и детска градина, пак е необходим огромен ресурс от време и енергия, за да се приготвя храна,

почиства дома, подпомагане в подготовката за училище и други обичайни дейности, които една майка би извършвала ежедневно, обгрижвайки децата си. Както се установява по делото, най- голямото от децата, за които тя полага преки грижи, е родено през 2008 год., а най- малкото- през 2015 год. Две от децата понастоящем са пълнолетни.

Не бяха ангажирани доказателства за твърдяните множество негативни коментари от хора по отношение на ищеца.

Съдът намира за основателно становището на ищеца, че за подобно престъпление, завършващо с приложение на чл. 78а от НК, периодът на разследван е бил твърде дълъг, многократно удължаван. Логично това е създадо дискомфорт у ищеца, която според свидетеля Т. изпитвала депресия и отчаяние от живота си.

Спрямо ищеца не са прилагани никакви мерки за процесуална принуда, които по какъвто и да е начин да ограничават възможността ѝ да води обичайния си начин на живот. Не са налице доказателства, че е ограничено личното ѝ право на движение или е вменявано каквото и да е задължение да се отчита пред РРП или друг орган на властта.

От така приетите за установени факти и обстоятелства съдът прави следните правни изводи:

Съгласно Решение № 673 от 15.11.2010 год. на ВКС по гр. д. № 1916/2009 г., IV г. о., ГК, обезщетение се дължи при наличие на причинна връзка между незаконно обвинение и претърпени вреди. Моралните вреди са индивидуално определими и е в дисхармония със справедливостта определяне на обезщетение по- голямо от необходимото за обезщетяване на претърпените вреди. Понятието "справедливост" не е абстрактно понятие, а е свързано с преценката на конкретни обстоятелства включително характер на увреждането, причинител и др. Такива обстоятелства са и тежестта на повдигнатото обвинение, продължителността на наказателното производство, видът на взетата мярка за неотклонение, продължителността на извършените процесуални действия с участието на пострадалия, данните за психическото състояние и негативните последици, претърпени от ищеца, начинът, по който обвинението се е отразило върху него с оглед личността му и неговия начин на живот, рефлектирало ли е върху професионалната му реализация, общественото доверие към него и социалните му контакти, отраженията в емоционалната му сфера, здравословното му състояние, наличието на други висящи наказателни производства срещу пострадалия през времетраенето на наказателния процес, съдебното минало и налични предишни осъждания с оглед преценка личността на ищеца и интензитета на негативните изживявания, има ли разгласяване чрез медиите, има ли влошаване на здравословното състояние и др.

Съдът приема, че в резултат на досъдебното производство и привличането като обвиняем ищецът е претърпяла неблагоприятни последици, като по- горе е изложено кои от тях съдът приема за установени по делото.

В случая повдигнатото обвинение не е за тежко престъпление, не е взета мярка за неотклонение, извършени са неголям брой действия с участието на ищеца, няма данни воденото наказателно производство да се е отразило по някакъв начин на професионалната реализация, тъй като такава ищецът няма, нито върху социалните контакти, тъй като за такива отпреди инцидента също няма данни. Липсват доказателства ищецът да е отключила никакви заболявания вследствие преживяното. Тя е с чисто съдебно минало. Всички тези аргументи водят до извод за частична неоснователност на предявения иск.

От друга страна наказателното производство е продължило твърде дълго и неизвестността относно съдебния статус на ищеца, медийното внимание към нея и семейството ѝ, негативното отражение в емоционалната ѝ сфера, са предизвикали неимуществени вреди, които подлежат на обезвреда. При определяне на размера на обезщетението, съдът взема предвид и воденото друго разследване срещу З. в същия период от време, което логично е предизвиквало негативни емоции у нея.

Предвид изложеното съдът приема, че е установена частично основателността на иска с правно основание чл. 2, ал. 1, т. 2 от ЗОДОВ срещу ответника. При определяне на размера на обезщетението съдът прилага критерия за справедливост по чл. 52 от ЗЗД, като взема предвид следните обстоятелства: личността на увредения – ищецът не е особено известен в обществото, имал е авторитет в града, повече от година по време на наказателно производство ищецът е изпитвал психически и емоционален дискомфорт, който продължава и понастоящем. Воденото наказателно производство се е отразило негативно на психиката на ищеца. Имало е публикации в медиите и разгласяване на случилото се. Не е вземана мярка за неотклонение.

Съдът намира, че в резултат на повдигнатото обвинение спрямо ищеца, тя е претърпяла неимуществени вреди. Налице е предпоставката на чл. 2, ал. 1, т. 3 от ЗОДОВ, поради което и предявеният иск за причинени неимуществени вреди е частично основателен. Размерът на причинените неимуществени вреди следва да бъде определен от съда по справедливост, съблюдавайки принципа на чл. 52 от ЗЗД. Съдът, съобразявайки данните по делото, както и преживените отрицателни емоции от ищеца, намира, че тя действително е чувствала притеснение от уличаването ѝ в извършване на престъпление. Като се вземат предвид установените факти и сравнително дългия период на приключване на производството – около три години, съдът приема, че предявеният иск е прекомерно завишен и следва на ищеца да бъде присъдена сумата 5000 лева. С така определената сума биха могли да се репарират причинените неимуществени вреди. За разликата над тази сума до първоначално предявената от 10 000 лева, искът следва да бъде отхвърлен като неоснователен и недоказан.

Изцяло основателен е искът за заплащане на имуществени вреди в размер на 1000.00 лева за заплатен адвокатско хонорар.

Ответникът дължи заплащане и на мораторна лихва върху определеното обезщетение, считано от момента на влизане в сила на Решение № 260210/17.11.2020 год. по НАХД № 1712/2020 год. по описа на РРС- 28.04.2021 год.

При този изход на делото и предвид разпоредбата на чл. 10, ал. 3 от ЗОДОВ ответникът дължи следните такси и разноси, съразмерно уважената част от иска. По делото ищецът е внесъл държавна такса, която съгласно чл. 9 а, ал. 1 от ЗОДОВ и чл. 2 а, т. 1 от Тарифата за държавните такси, събирани от съдилищата по ГПК е в размер 20 лева. Претендира се възнаграждение за един адвокат в размер 1300.00 лева на основание чл. 38, ал. 1, т. 2 от ЗАДВ.

По присъдената държавна такса – съобразно чл. 10, ал. 3 от ЗОДОВ, когато искът бъде уважен изцяло или частично, съдът осъжда ответника да заплати разноските по производството, както и да заплати на ищеца внесената държавна такса. Съразмерност е предвидена само по отношение на адвокатското възнаграждение във второто изречение на същата норма. Тъй като тя е специална, не следва да се прилага ГПК, към който препраща § 1 от заключителните разпоредби за неуредените въпроси. Въз основа на горното и чл. 9 а от ЗОДОВ ответникът следва да заплати на ищеца платената от него държавна такса в размер 20.00 лева.

На процесуалния представител на ищеца адвокат Н. следва да се присъди възнаграждение съобразно уважената част от иска и въз основа на предявения размер 1330.00 лева, а именно 650.00 лева. Адвокатското възнаграждение се претендира в минималния размер по чл. 7, ал. 2, т. 3 от Наредбата за минималните размери на адвокатските възнаграждения.

Така мотивиран, съдът

РЕШИ:

ОСЪЖДА Прокуратурата на Република България, представлявана от Главния прокурор да заплати на И. И. З., ЕГН *****, адрес: с. Н.о, общ. Русе, ул. д* № 10, представлявана от адвокат П. Н. от АК- Варна сумата **5000.00 лева**, представляваща обезщетение за причинени неимуществени вреди вследствие претърпени в резултат на воденото срещу нея наказателно производство по НАХД № 1712/2020 год. по описа на Районен съд- Русе, по което е оправдана с влязла в сила присъда, ведно със законната лихва, считано от 28.04.2021 г. до окончателното изплащане на сумата, като **ОТХВЪРЛЯ** предявения иск за разликата над уважената сума до първоначално предявената 10 000.00 лева.

ОСЪЖДА Прокуратурата на Република България, представлявана от Главния прокурор да заплати на И. И. З., ЕГН *****, адрес: с. Н.о, общ. Русе, ул. д* № 10, представлявана от адвокат П. Н. от АК- Варна сумата **1000.00 лева**, представляваща обезщетение за причинени имуществени вреди за адвокатско възнаграждение по воденото срещу нея наказателно производство по НАХД № 1712/2020 год. по описа на Районен съд- Русе, по което е оправдана с влязла в сила присъда, ведно със законната лихва, считано от 28.04.2021 г. до окончателното изплащане на сумата.

ОСЪЖДА Прокуратурата на Република България, представлявана от Главния прокурор да заплати на И. И. З., ЕГН ***** сумата **20.00 лева**, представляваща държавна такса по делото.

ОСЪЖДА Прокуратурата на Република България, представлявана от Главния прокурор да заплати на адвокат П. Й. Н. от АК- Варна с рег. № 1300140490 възнаграждение за процесуално представителство в размер на **650.00 лева**.

Решението подлежи на обжалване пред Русенски окръжен съд в двуседмичен срок от връчване на копие от същото на страните.

Съдия при Районен съд – Русе: _____